

VIATGE PER TOT EL MÓN

No entenia res, de sobte un dia, casa la iaia havia quedat coberta de dalt a baix de post-its de colors, a cada racó hi havia un amb una mena d'instruccions. Semblava com si ens acabàrem de mudar i necessitàrem ajuda per saber on es trobava cada cosa, però en canvi, aquella casa era la mateixa de sempre, aquella on jo m'havia criat, on més hores passava, on entrava cada dia famolenc pensant en quin dinar m'esperava; la iaia Mercé tenia el do que, fera el que fera, el meu estómac acabava demanant més.

Era molt estrany, semblava atordida, com si quelcom li preocupara, i sovint venia a preguntar-me amb veu tremolosa on havia deixat les pastilles, o si ja havíem dinat. Açò tan sols fou el principi, jo tenia 10 anys i no sabia molt bé què ocorria; de vegades, arribava a preguntar-me si ma mare ja havia sortit de l'institut, cosa que em deixava feta de pedra, sense cap capacitat per contestar. Era com si hagueren canviat la meua iaia, eixa dona tan independent, tan forta que mai volia ajuda de ningú, amb aquell somriure que et feia sentir que no passaria res dolent, tan somiadora...

Encara recorde com quan era més menuda, en cada dinar em contava milers de coses de ciutats llunyanes, fora del país, del qual mai havia pogut eixir. Era fanàtica de la geografia i de la història i a pesar de no haver anat mai a l'escola vos assegure que podia passar-se el dia entre llibres per després completar la seua llista de països on anar en un futur. Cada dia, amb les seues històries, em feia volar per un moment al lloc del que parlava, començava a apassionar-me tant la història com a ella. Tan sols volia créixer perquè la mare em deixara viatjar amb la iaia a tots aquells paradisos.

Un dia en arribar a sa casa per dinar com era costum se'm va quedar mirant, fins que passats uns minuts, amb veu tremolosa digué: Bonica, la iaia estava pensant el teu nom, que ja amb tants néts una no s'aclarix.

Açò ja em va fer sospitar que quelcom no anava massa bé. En arribar a casa per la nit vaig preguntar a la mare si la iaia es trobava bé. Va començar a explicar-me que li havien detectat una malaltia anomenada Alzheimer, i que d'ara endavant havíem de tenir més paciència amb ella, explicar-li les coses tantes vegades com fera falta, ja que, segurament cada dia aniria oblidant-se d'una cosa nova. Al principi no sabia com afrontar allò, m'estaven dient que la meua iaia no se'n recordaria de mi algun dia, que pot ser no em faria més dinars, que

no tornaria a sentir aquelles meravelloses històries, que no podria recórrer el món com havíem pensat...

Les llàgrimes no podien deixar de caure per les meues galtes, mentre a la vegada, la mare em recollia fortament entre els seus braços. Em negava a assimilar aquesta nova realitat.

Després de la notícia vaig passar molt més temps del que havia passat mai a la meua habitació, passaven pel meu cap milers de preguntes de per què li havia tocat açò a la iaia, i per què no a una altra. En uns dies no em vaig atrevir a anar a sa casa, m'envaïa la por de pensar que arribaria i no sabia qui sóc.

Al cap d'una setmana les meues reflexions anaven avançant, ara em recorria un sentiment d'impotència, açò no anava a quedar-se així, la iaia i jo havíem de fer realitat el nostre somni: viatjar arreu tot el món.

Va arribar nadal, i com que ara tenia molt més temps lliure se'm va ocórrer una meravellosa idea. Em vaig decidir a anar camí a sa casa, amb una por evident als ulls per la reacció que poguera tindre en veure'm. En obrir la porta vaig sentir la seua veu des del saló: Qui és? Em vaig assomar i allí estava, a la seua cadira preferida, mirant un de tants llibres, com sempre.

- Iaia sóc jo, Emma.

- Passa perla, vine ací al meu costat a mirar unes quantes pàgines d'Edimburg. Ja hem dinat bonica?

- No iaia, encara no. No et preocupes per això, he portat unes pizzes. Hui anem a fer una cosa molt especial.

Havia preparat una motxilla amb diferents coses típiques de París. Hi havia un póster gegant de la Torre Eiffel que havia imprés la vesprada anterior, uns quants croissants, una boina i un abric molt elegant que tenia la mare per casa.

Vaig anar a l'habitació on sols hi havia dos armaris i vaig començar amb la transformació. Allò anava a convertir-se en París.

En acabar vaig cridar a la iaia, realment havia quedat molt bé. Només obrir la porta va fer un xicotet crit d'alegria: Açò que és, Emma?! No podia creure el que tenia davant, l'habitació s'havia teletransportat a França.

- Un dels nostres somnis és viatjar a la ciutat de l'amour, no? Ara ja no cal ni eixir de casa, la tenim ací, i a més és sols per a nosaltres.

Em vaig dirigir a la tauleta on estaven els aperitius i vaig encendre

la cadena musical que hi havia dalt. Tan sols faltava música en francès que inundara tota l'habitació, era l'últim detall.

No podia estar més feliç, la iaia tenia els ulls plens d'il·lusió, ballant com mai abans l'havia vista. Donaria el que fóra per veure-la així eternament, era increïble com la meua felicitat podia dependre tant de fer feliç una altra persona. Eixa dona valenta, aquella que havia vist incomptables penúries, que des de menuda va haver de fer-se la seua vida sola, la mateixa que em va ensenyar en què consistia l'amor junt totes aquelles paraules boniques dedicades al iaio que ens havia deixat anys enrere, aquella segona mare. En aquell instant em vaig adonar del que havia de fer d'ara endavant, si la mare havia dit que el temps amb ella valia or, així anava a ser.

Després d'aquell matí ballant, escoltant històries de París, menjant on pareixia una cafeteria típica d'allí..., tocava deixar aquell moment immortalitzat per sempre. Aquella fotografia era la millor que havia vist en anys, portàvem unes boines ben extravagants, la iaia lluïa més elegant que mai amb l'abric i el millor: portava un somriure que destacava sobre tot.

En arribar a casa vaig imprimir la foto, i la vaig col·locar d'immediat a l'àlbum que m'havia comprat la mare. Eixa seria la primera de tantes, la primera del nostre viatge per tot el món.

Al dia següent vàrem viatjar a Roma, junt un bon plat d'espaguetis, unes màscares pròpies d'un gran teatre i amb un fons del coliseu romà. Així és com passaren els dies, entre Londres, Dublín, Nova York, Berlín, Edimburg, Sidney, Tailàndia, Mèxic, Toronto, el Carib... En tan sols dues setmanes vam recórrer més països dels que podíem imaginar.

La iaia cada dia s'esforçava més per aparentar normalitat, però era inevitable amagar-ho. Allò no anava a millorar.

En anar a la consulta del metge aquest no va fer bona cara i de sobte van sortir la mare i ell per parlar. Van estar una bona estona i jo no entenia què podia passar ara, la iaia no parava de preguntar-me cada cinc minuts on estàvem, i a mi no se'm va ocórrer altra cosa que dir-li que ens trobàvem a una agència de viatges per planejar la nostra pròxima escapada.

Una vegada eixirem ens vam dirigir cap a casa la iaia i mentre ella arreplegava un parell de mudes com li havia dit la mare aquesta m'explicava que la situació molt probablement aniria a pitjor, i el més convenient era que vinguera

a viure amb nosaltres. No sabia molt bé a què es referia però per altra part estava d'allò més emocionada per tindre la iaia a totes hores amb mi.

Els dies següents no foren gens fàcils, per la nit la mare havia d'alçar-se a calmar-la, ja que, no sabia on es trobava i plena de por cridava. També l'havia d'ajudar a vestir-se o coses bàsiques com pentinar-se.

Intentàvem que se sentira com a casa; per les vesprades sempre recorriem la ciutat i la platja amb cotxe, era bo eixir a prendre l'aire. En canvi jo, pels matins m'encarregava de mostrar-li l'àlbum que havia creat per a ella, allí es recollien tots els viatges que se suposava que havíem fet.

Va arribar un dia que la iaia no era capaç de llegir així que havia arribat el moment de transmetre totes aquelles històries que havia sentit més de cinquanta vegades. Ella sempre m'escoltava atònita, com si mai les haguera sentit, com si no les haguera llegit ella.

Malgrat el notable empitjorament, la mare la deixava eixir a pel pa pels matins, ja que el forn es trobava al mateix carrer de casa i deia que era bo que es relacionara amb algú més.

A l'endemà em vaig alçar pel gran rebombori que hi havia a casa, els telèfons no paraven de sonar, se sentia a prou gent i a més baix de casa hi havia un cotxe de policia. De seguida vaig eixir de l'habitació per saber què estava passant. El primer que vaig vore va ser a la mare amb una evident preocupació; pel que vaig sentir per part de la dona policia que estava parlant amb ella és que la iaia s'havia perdut, feia dues hores que havia eixit de casa i encara no havia tornat.

No va fer falta que la mare em diguera quelcom, vaig tornar ràpidament a l'habitació per canviar-me i seguidament la vaig avisar que anava a ixir, anava a buscar la meua iaia.

Vaig recórrer cada centímetre de la ciutat, no vivíem en un lloc massa gran així que molt lluny no podia haver anat. Pel camí no podia parar de pensar en si li hauria passat alguna cosa greu, però dins de mi sabia que estava bé, tenia una connexió tan especial amb ella que podia notar-ho, estava convençuda.

Passada una hora i sense obtindre resultats començava a preocupar-me, havia anat a cada parc, cada forn, cada banc... i no hi havia rastre.

Ja en els ulls plorosos de camí a casa vaig vore a la llunyania, en la parada de l'autobús una dona major asseguda. En apropar-me vaig cridar d'alegria, era ella!

- Iaia què fas ací?!
- Ai mira bonica, estava esperant que vinguera el iaio de l'horta, hui tarda més que cap dia.

Els meus ulls es van plenar més de llàgrimes, era increïble com la seua ment havia suprimit tots aquells records roïns i era capaç de viure com si res haguera passat.

De camí a casa vaig continuar amb les històries d'aquelles ciutats, ella fascinada em preguntava si era de veres que havíem visitat tots aquells llocs meravellosos. Jo no podia fer una altra cosa que assentir i fer-la un poquet més feliç.

Passaven les setmanes i cada vegada era més difícil estar atenta d'ella. Arribà un dia en què la mare em va enviar un cap de setmana a casa de la meua millor amiga a dormir, no entenia molt bé per què però abans d'anar-me'n li vaig deixar a la iaia l'àlbum a la tauleta de nit perquè abans de gitar-se poguera rememorar tots aquells moments que vam crear.

Ara amb trenta anys encara recorde aquell dia... En arribar a casa, la iaia no estava, la mare em va explicar com va poder que esta vegada no tornaria. Jo no era conscient que no anava a vore-la mai més, que ja no anava a contar-li a ningú totes les històries, no tindria un motiu que em fera feliç cada dia.

Temps després la mare em va donar una carta que havia escrit la iaia el dia que li van detectar l'enfermetat on m'agraïa tot el que havia fet: em deia tot el que m'estimava i per últim m'explicava que tant de bo algun dia coneguera algú per experimentar aquell amor tan vertader que sentia ella pel iaio.

- Coneixen-te segur que has fet alguna de les teues per traure'm un somriure, així que petita Emma, espere que sigues tan feliç com jo ho era veient-te a tu créixer. No tingues pressa per viure, tot arriba al seu moment, i potser un dia ens tornem a trobar per poder continuar per totes aquelles ciutats que ens quedaren per descobrir.

T'estima, la teua iaia Mercé.

El que no sap és que aquell amor incondicional del que parlava, vaig tindre la sort de descobrir-lo primer amb ella i després amb la meua filla.

